

Armagedon

A large, fiery nuclear mushroom cloud explosion is centered in the image. The cloud is bright orange and yellow, with a dark, smoky stem rising from a base of intense fire. The background is a sunset sky with a bright sun low on the horizon, creating a lens flare effect. The overall color palette is dominated by warm, fiery tones.

Pagkatapos ng
Pandaigdigang
Kapayapaan

Armagedon Pagkatapos ng Pandaigdigang Kapayapaan

Ang Armagedon ay naging isang sambahayan na salita, habang ang mga kaguluhan ay lumaganap sa lupa. Ginagamit ito kapag may mga alitan sa pagitan ng mga bansa at mga ideolohiya, lalo na kapag may kaguluhan sa buong mundo. Madalas itong ginagamit ng news media, bagama't maraming beses na kaduda-dudang kung talagang alam ng manunulat ang pinagmulan at background ng salita. Iniisip ng karamihan bilang paglalapat nito sa isang malaking pakikibaka o matinding labanan kung saan kasali ang Diyos - isang labanan sa pagitan ng mabuti at masama - isang labanan upang wakasan ang lahat ng labanan.

Ang Armagedon ay isang termino sa Bibliya na ginamit sa pangwakas na aklat ng Bibliya na nauugnay sa “digmaan ng dakilang araw na iyon ng Diyos na Makapangyarihan-sa-lahat.” (Apocalipsis 16:14) Ang Apocalipsis ay isang aklat ng mga simbolo na naglalahad ng matagal na pakikipaglaban sa pagitan ng

katotohanan at kamalian, katuwiran at kalikuan, si Kristo at Antikristo. Sa paglalarawang ito, ang mga simbolong gaya ng “mga hayop,” “dragon,” “mga huwad na propeta,” “Babylon,” “patutot,” “maruruming espiritu,” “palaka,” atbp., ay ginagamit sa isang banda; at sa kabilang banda, “Kordero,” “nobyas,” “banal na lungsod,” at iba pa. Ang Armagedon ay isa pa sa mga simbolo na ginamit sa aklat at ito ay nauugnay sa malaki at huling yugto ng isang pakikibaka na nagtatapos sa kasalukuyang panahon, kapag ang kaharian ni Kristo ay bumangon nang matagumpay, na nagtatatag ng unibersal at walang hanggang kapayapaan.

Ang salitang Armagedon ay nagmula sa Hebreo, at nauugnay sa heograpiya at kasaysayan sa burol ng Megiddo. Sinakop ng Megiddo ang isang estratehikong posisyon sa sinaunang Banal na Lupain, na namumuno habang ito ay isang mahalagang daanan patungo sa maburol na bansa. Ang pangkalahatang lokalidad ng Megiddo ay ang dakilang larangan ng digmaan ng Israel. Dito ay nilupig ni Gideon at ng kanyang tatlong

daang tauhan ang mga Midianita. Dito rin, si Haring Saul ay natalo ng mga Filisteo.

Marami sa mga simbolismo ng Bibliya ay katulad ng likas na katangian ng mga nakikilala ng mundo. Ang Bibliya, halimbawa, ay gumagamit ng mga hayop upang kumatawan sa mga kaharian o pamahalaan, at gayundin ang mundo. At ang paggamit ng isang larangan ng digmaan upang ihatid ang isang tiyak na ideya ay ginagawa din ng mundo. Kapag sinabi natin, halimbawa, na natugunan ng isang hukbo ang "Waterloo" nito, ang ibig nating sabihin ay kahit na ito ay nanalo nang ilang sandali, sa wakas ay nakatagpo ito ng biglaan at hindi inaasahang pagkatalo. Ang pagkatalo ni Napoleon sa Waterloo ang naging dahilan upang maiugnay ang gayong kahalagahan sa partikular na larangang ito.

Kaya sa Armagedon. Iyon ang larangan ng digmaan ng Israel, at upang maunawaan ang simbolikong kahulugan nito sa mga propesiya, kailangan lang na matuklasan ang natatanging katangian na nauugnay sa lahat ng mga labanan kung saan nakilahok ang sinaunang Israel. Ito ay hindi ang katotohanan na sila ay

palaging nananalo, dahil sila ay hindi. Minsan pinahintulutan ng Diyos na matalo ang kanyang mga tao. Ito ay dahil nagkasala sila laban sa kanya at kailangan nilang disiplinahin. Gayunpaman, mayroong isang natatanging katangian ng lahat ng mga labanan ng Israel na hindi totoo, at hindi kailanman naging totoo, ng mga labanang ipinaglaban sa pagitan ng ibang mga bansa; ito ay dahil kinuha ng Diyos ang kamay sa kanila at pinawalang-bisa ang kanilang mga tagumpay at pagkatalo alinsunod sa kanyang sariling dakilang plano ng mga kapanahunan.

Kung isasaalang-alang natin ang katotohanang ito, ang salitang Armageddon ay nagpapalagay ng kahalagahan tulad ng katiyakan ng Waterloo, bagama't may ibang kakaibang import. Ito ay nagmumungkahi ng isang pakikibaka kung saan ang Diyos ay tiyak na interesado, at kung saan siya ang magdidirekta sa isyu - tinitiyak ang pangwakas at maluwalhating tagumpay para sa mga puwersa ng katuwiran. Bukod dito, gaya ng ipinakikita ng mga propesiya, ito ang huling malaking labanan sa mga kapanahunan, at magbubunga ng permanenteng pagkatalo ng

lahat ng mga ahensya ni Satanas, sa gayo'y inihahanda ang daan para sa pagtatatag ng kaharian ni Kristo. Ito ang dahilan kung bakit ito ay inilalarawan bilang “ang labanan sa dakilang araw na iyon ng Diyos na Makapangyarihan-sa-lahat.” - Apocalipsis 16:14

“Ang Mahusay na Araw na iyon”

Ang mga hula ay malinaw na nagpapakita na ang "dakilang araw ng Diyos na Makapangyarihan-sa-lahat" ay ang yugto ng panahon na nagmamarka ng katapusan ng kasalukuyang panahon. Ito ang panahon kung saan ang “kasalukuyang masamang mundo” (Mga Taga-Galacia 1:4), o kaayusang panlipunan, ay magwawakas. Inilalarawan ito sa Bibliya bilang “Araw ng Paghihiganti,” at bilang “mga huling araw.” Tinatawag din itong “Araw ng Panginoon,” dahil ito ang panahon kung kailan nakikialam ang Panginoon sa mga gawain ng mundo upang itigil ang kanilang baliw at pababang pagmamadali sa kasalanan at pagkawasak at itatag ang kanyang matagal nang ipinangakong kaharian.

Ang “Araw ng Panginoon” na ito ay ang panahong tinutukoy ng hula na nagsasabing, “Maghintay kayo sa akin, sabi ng Panginoon, hanggang sa araw na ako’y bumangon sa huli: sapagka’t ang aking pasya ay tipunin ang mga bansa, upang aking tipunin ang mga kaharian, upang ibuhos sa kanila ang aking galit, sa makatuwid baga’y ang lahat ng aking mabangis na galit: sapagka’t ang buong lupa ay susupukin ng apoy ng aking paninibugho. - Zefanias 3:8

Ang “Araw ng Paghihiganti” na ito sa mga bansa ay higit na inilarawan ni Propeta Isaias. Sumulat siya: “Ang Panginoon ay lalabas na gaya ng isang makapangyarihang tao, siya ay magpapasigla ng paninibugho na gaya ng isang lalaking mandirigma: siya’y hihiyaw, oo, siya’y dadaing; siya’y mananaig laban sa kaniyang mga kaaway. Ako’y matagal nang nanahimik; ako’y tumahimik, at nagpipigil ng aking sarili: ngayo’y dadaing ako na parang nagdadalang-tao; aking sisirain at lalamunin kaagad.” - Isaias 42:13,14

Ang Paghahari ng Kasamaan

Mula nang ang ating unang mga magulang ay lumabag sa batas ng Diyos, ang kasamaan ay naging pangunahing salik sa mga gawain ng sangkatauhan. Si Satanas ang naging tagapamahala ng sanlibutan ng tao. Binanggit siya ni Jesus bilang “ang prinsipe ng sanlibutang ito.” (Juan 12:31; 14:30) Noong mga araw ng sinaunang Israel, nang mamahala ang Diyos sa kaniyang piniling bayan, paminsan-minsan ay nakakaharap ang ibang mga bansa sa awtoridad at kapangyarihan ng Diyos. Napilitan ang iba't ibang mga paganong hari na kilalanin ang kanyang soberanya bilang resulta ng mahimalang paraan kung saan pinrotektahan at iniligtas niya ang kanyang mga tao. Ngunit maraming mahabang siglo na ang lumipas mula nang masaksihan ng mundo ang gayong mga pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos, na ang resulta na ang pananampalataya sa kanya at sa kanyang kakayahang mamuno sa mga gawain ng mga tao ay halos wala sa lahat ng mga silid ng konseho sa mundo.

Ipinaliwanag ng Diyos ang sitwasyong ito sa pamamagitan ng pagsasabi na pinigilan niya ang kanyang sarili na makialam sa mga gawain sa mundo, at "pinigilan" ang kanyang kapayapaan. (Isaias 42:14) Sa kabilang banda, ang kaniyang bayan ay hinimok na maghintay sa Panginoon hanggang sa araw na hindi na siya tumahimik, hanggang sa tumigil siya sa pagpigil sa pakikialam sa mga gawain ng mga tao, na tiniyak na pagkatapos ay babangon siya sa biktima, at na ang buong lupa - ang kasalukuyang masamang sanlibutang ito - ay pupuksain ng "apoy ng aking paninibugho." Sa gawaing ito ng pagwasak sa masasama at masasamang sistema na kinakatawan ng Panginoon ang kanyang sarili bilang isang makapangyarihang tao at nag-uudyok ng paninibugho tulad ng isang lalaking mandirigma, at ito ang nagpasimula ng labanan sa dakilang araw na iyon ng Diyos na Makapangyarihan sa lahat.

Bagama't pinahintulutan ng Panginoon si Satanas, ang dakilang Kaaway, na maghari sa mga puso ng mga anak ng pagsuway, hindi siya tumitigil sa pagiging interesado sa pangwakas na kapakanan ng kanyang mga

taong nilalang. Sa katunayan, sa lahat ng libu-libong taon kung saan siya ay umiwas sa pakikialam sa paghahari ng kasalanan at kamatayan, ang Diyos ay naglalalatag ng saligan, kumbaga, para sa isang maluwalhating araw ng pagpapalaya. Ngunit ang kanyang plano ng pagtubos at pagpapanumbalik ay umusad nang tahimik at hindi napapansin ng mundo. Sa Armagedon ihahayag ng Diyos ang kanyang sarili sa buong sangkatauhan, at ang mga mata ng lahat ng bansa ay mabubuksan upang makita ang kanyang kaluwalhatian.

Ang nahulog na si Lucifer, na ipinakilala sa Genesis bilang isang ahas, at sa Apocalipsis 20:2 bilang “matandang ahas na iyon” ang nagpasimula ng kasalanan sa mundo. Nilinlang niya ang ina na si Eva, at sa pamamagitan nito ay hinikayat niya si Adan na labagin ang banal na batas. Nagdala ito sa kanila ng kaparusahan para sa kasalanan, na kamatayan. Doon nagsimulang mamatay ang sangkatauhan. Doon ang pagiging makasarili ang naging motibo ng halos lahat ng pagsisikap ng tao, at mula sa pagiging makasarili ay nagmula ang poot, poot, krimen,

at mga digmaan. Sa loob ng anim na libong taon, ang naghihingalong mundo ay nakipaglaban, patuloy na umaasa para sa mas magandang panahon na darating, ngunit, dahil sa pagkamakasariili, palaging nabigo upang makamit ang ninanais na mga layunin.

Kamay ng Diyos

Mahal pa rin ng Diyos ang kanyang nilikhang tao, at sa kanyang Salita ay may natunton para sa atin ang isang balangkas ng mga banal na tagumpay na kalaunan ay hahantong sa ganap na pagbagsak sa pamamahala ni Satanas, at gayundin sa pagkawasak ng lahat ng kinasusuklaman na elemento ng paghahari ni Satanas sa kasalanan at kamatayan na sumasalot sa sangkatauhan sa mahabang panahon. Ang paraan kung saan ang kamay ng Diyos ay nasa mga gawain ng mga tao sa buong panahon ay ipinahayag sa atin sa kalakhang bahagi ng makikinang na hanay ng mga pangakong nakaulat sa kaniyang Salita para sa ating kaaliwan at pagtuturo.

Bagama't sa mga hindi naliwanagan ay maaaring lumilitaw na ang mga pangako ng

Diyos ay kumakatawan lamang sa pagnanasa ng mga sinaunang ideologo, gayunpaman, sa kanila ay makikilala ang huwaran ng banal na layunin tungo sa sangkatauhan. Kapag nakita natin ang huwaring iyon at ang magagandang paghahandang ginawa ng Panginoon para sa pinakahuling pagpapalaya ng sangkatauhan mula sa pagkaalipin ng kasalanan, sakit, at kamatayan, natitiyak natin na walang nangyaring pagkalaglag sa banal na plano - walang pagkakataon na nabigo ang Panginoon sa pagsasakatuparan ng kanyang dakila at mapagmahal na mga plano.

Ang Unang Sinag ng Pag-asa

Sa kanyang pahayag sa "matandang ahas" na iyon - ang Diyablo - ang Lumikha ay nagbibigay sa atin ng unang indikasyon na sa kabila ng pagpasok ng kasalanan sa mundo ay hindi niya tinalikuran ang kanyang nilikhang tao. Sinabi ng Diyos kay Satanas na ang "binhi" ng babae ay "dudurog sa iyong ulo." (Genesis 3:15) Kung nang maglaon ay hindi ipinahiwatig ng Diyos ang kaniyang mga intensyon sa sangkatauhan nang mas detalyado sa pamamagitan ng kaniyang mga

propeta, hindi natin malalaman kung ano talaga ang ibig sabihin ng malabong pahayag na ito sa serpiyente. Ngunit sa liwanag ng mga propesiya ay nagiging malinaw na ang pagbugbog sa ulo ng ahas sa pamamagitan ng binhi ng babae ay sa katotohanan ay isang simbolikong paglalarawan ng pagbagsak ng pamamahala ni Satanas sa lupa, at ang tagumpay ng kaharian ni Kristo.

Sa Apocalipsis, kabanata 20, binibigyan tayo ng maikling simbolikong ulat ng paraan kung saan ang binhi ng babae ay dudurog sa ulo ng ahas. Sinabi sa atin na ang isang anghel ay bumaba mula sa Diyos mula sa langit at hinawakan niya ang matandang ahas na iyon, na siyang Diyablo at Satanas, at ginapos siya sa loob ng isang libong taon. Ang makapangyarihang anghel na ito ay walang iba kundi ang binhi ng pangako - si Kristo - at ang ulat ay nagbibigay sa atin ng maikling paglalarawan ng pagkakatatag ng kanyang kaharian at ng kanyang libong taong paghahari. Ipinakikita rin nito na sa loob ng libong taon na ito, ang mga patay ay bubuhaying muli at binibigyan ng

pagkakataong mabuhay magpakailanman sa isinumbalik na lupa.

Mahabang siglo pagkatapos ng trahedya sa Eden, muling ipinakita ng Diyos ang kaniyang interes sa namamatay na lahi sa pamamagitan ng pangako sa kaniyang tapat na lingkod, si Abraham. Sinabi niya sa amang ito ng Israel na nilayon niyang pagpalain ang lahat ng pamilya sa mundo. Sa paggawa ng pangakong ito, muling tinukoy ng Diyos ang isang binhi, isang supling, na ang kapanganakan ay pangungunahan ng Diyos. Pinagtibay ng Diyos ang pangakong ito sa pamamagitan ng kaniyang sumpa, at ito ang naging batayan ng pag-asa ng Israel para sa isang darating na Mesiyas.

Ang pangakong ito ay inulit sa iba't ibang anyo ng lahat ng mga banal na propeta ng Diyos. Tungkol sa ipinangakong binhi, isinulat ni Propeta Isaias, "Sa atin ay ipinanganak ang isang bata, sa atin ay ibinigay ang isang Anak: at ang pamamahala ay maaatang sa kaniyang balikat: at ang kaniyang pangalan ay tatawagin niyang kamangha-mangha na Tagapayo, Ang Makapangyarihang Diyos, Ang walang

hanggang Ama, Ang Prinsipe ng Kapayapaan. Sa paglago ng kaniyang pamamahala at kapayapaan ay walang katapusan, sa luklukan ni David, at sa kaniyang kaharian, upang itatag niya ito magpakailan man. gagawin ito ng sigasig ng Panginoon ng mga hukbo.” - Isaias 9:6, 7

Ang namumukod-tangi sa pangakong ito ng darating na pamahalaan ng katuwiran ay ang katotohanan na ang tagumpay nito laban sa mga puwersa ng kasamaan ay ginagarantiyahan ng banal na kapangyarihang gumagawa ng himala. Ang Anak na binanggit ay si Kristo, at ipinahayag ng propeta na ang pamahalaan ay maaatang sa kanyang balikat. Nangangahulugan ito na ang banal na Kristo ay may pananagutan sa pagsasakatuparan ng mapagmahal na layunin ng Diyos na sirain ang kasamaan sa lupa, at itaas ang katuwiran.

Gaano ito katiyakan! Nangangahulugan ito na ang walang limitasyong kakayahan ng Diyos na nagbigay-daan sa kanya na lumikha ng bilyun-bilyong mundo, na gumawa sa tao, at nagbigay sa kanya ng buhay, na patuloy na nagbibigay-buhay sa lahat ng nabubuhay na

bagay, ay magpapalakas sa pag-atake ni Kristo laban sa mga puwersa ng kasalanan at kamatayan na bumubuo ng tanggulan ng makapangyarihang kuta ng kasamaan ni Satanas. Ipinahayag ng propeta, “Ang sigasig ng Panginoon ng mga hukbo ang gagawa nito!”

Ipinanganak ang Tagapagligtas

Ang hulang ito ni Isaias ay nagsimulang magkaroon ng katuparan sa pagsilang ni Jesus. Siya ay isinilang bilang isang regalo ng banal na pag-ibig, at bilang isang katiyakan na ang lahat ng malalayong pangako ng Diyos na pagpapalain ang mundo ay matutupad sa takdang panahon. Alinsunod dito, gaano kahalaga ang mga salita ng propesiya ng anghel, na, nang ipahayag ang kapanganakan ni Jesus, ay nagsabi, “Huwag kang matakot: ... Sapagkat ipinanganak sa inyo ngayon sa lungsod ni David ang isang Tagapagligtas, na si Cristo ang Panginoon.” - Lucas 2:10,11

Sa edad na tatlumpu, sinimulan ni Jesus ang kanyang ministeryo - isang ministeryo na palaging nagpapaalala na siya ay dumating

bilang isang mensahero mula sa langit upang tuparin ang mga pangako ng Diyos na magtatag ng isang pandaigdigang pamahalaan ng kapayapaan at buhay. Ang ilan sa mga pangako, sa paglalarawan ng mga pagpapala ng Mesiyantikong kaharian, ay inihula ang pagbubukas ng mga bulag na mata, pagpapagaling ng maysakit, at pagbangon ng mga patay. Gumamit si Jesus ng banal na kapangyarihan upang gawin ang mga bagay na ito at sa gayo'y itinatag ang katotohanan na siya nga ang binhi ng pangako at na ang Diyos na gumawa ng gayong kahanga-hangang mga pangako ay saganang kayang tuparin ang mga iyon.

Ang ministeryo ni Jesus sa lupa ay napakaikli, na tumagal lamang ng tatlo at kalahating taon. Siya ang inihula na Hari ng mga Hari, ngunit ang ilan sa kanyang mga kaaway ay pinahintulutang ipako siya sa krus. (Apocalipsis 19:16) Tiyak na isang kakaibang pagbabago ang nangyari sa isip ng mga tumanggap sa kaniya bilang ang ipinangakong Mesiyas, ang isa na maghahari “mula sa dagat hanggang sa dagat, at mula sa ilog hanggang sa mga dulo ng lupa.” - Awit 72:8

Ang higit na kakaiba, walang alinlangan, ay ang pilosopiya ng pag-ibig ng Guro, na mahigpit na isinagawa niya kaya tumanggi siyang magbigay ng anumang pagtutol sa mga sumakop at pumatay sa kanya. Lahat ng dakilang tagapamahala noon at kasalukuyan ay nakamit at napanatili ang kanilang kapangyarihan sa pamamagitan ng pagbibigay ng matapang na pakikipaglaban sa lahat ng sumasalansang. Ngunit hindi sinubukan ni Jesus na ipagtanggol ang kaniyang sarili, ni hindi niya pinahintulutan ang kaniyang mga alagad na gawin iyon. Sa kanyang walang pagtatanggol na ulo ay bumaba ang galit ng kanyang mga naninibugho na mga kaaway, at siya ay inihiga sa libingan.

Ang plano ng Diyos ay hindi nabigo! Sinasabi sa atin ni Apostol Pablo na ang pag-ibig ay hindi nagkukulang. (1 Corinto 13:8) Kusang-loob ni Jesus na ialay ang kaniyang buhay bilang Manunubos ng sanlibutan, na iniibig maging ang kaniyang mga kaaway. (Juan 3:16) Bagaman maaaring inisip ni Satanas na napigilan niya ang banal na plano para kay Jesus na maging hari sa lupa, tumulong lamang siya upang maisakatuparan

ang isang kinakailangang bahagi ng planong iyon, samakatuwid nga, ang hain ng taong si Kristo Jesus, bilang isang “pantubos para sa lahat.” - 1 Timoteo 2:6

Ang mga pagpapala na ipinangako ng Diyos ay dapat magkaroon ng isang walang hanggang katangian. Ang kapayapaang dadalhin ng kaharian ng Mesiyas sa sangkatauhan ay isang pangmatagalang kapayapaan, na tinatamasa ng mga taong, tinubos mula sa sumpa ng kasalanan, ay magkakaroon ng pagkakataong mabuhay magpakailanman. Walang paraan upang magarantiya ang gayong permanente at napakalawak na mga pagpapala para sa sangkatauhan maliban sa pagkamatay ni Jesus bilang Manunubos at Tagapagligtas ng mundo. Namatay siya upang mabuhay ang kanyang mga nasasakupan, at upang ang lahat ng namatay ay magkaroon ng pagkakataong mabuhay muli.

Naghihirap Pa rin ang Sangkatauhan

Halos dalawampung siglo na ang lumipas mula noong panahong iyon nang mamatay si

Jesus para sa mga kasalanan ng mundo at ibinangon mula sa mga patay sa pamamagitan ng banal na kapangyarihan, ngunit hindi pa rin siya kinikilala bilang hari ng lupa; at ang dakilang kaaway, ang Kamatayan, na siya ay namatay upang wasakin, ay hawak pa rin ang sinumpa ng kasalanan na lahi sa loob ng masasamang kamay nito. Bagama't inilalarawan ng mga propesiya si Jesus bilang Prinsipe ng Kapayapaan, patuloy na sinisira ng digmaan ang kaligayahan ng bawat susunod na henerasyon mula pa noong panahon niya, gaya ng nangyari bago siya dumating. Si Jesus ay dumating upang magbigay ng buhay, ngunit ang mga taong pinagkalooban niya ng kanyang buhay ay namamatay pa rin. Itinuro at ipinakita ni Jesus ang paraan ng pag-ibig at itinuro ang mga pakinabang nito kaysa sa pagkamakasarili - ngunit ang pagkamakasarili ay namumuno pa rin sa mundo. Bakit?

Ang Sagradong Salita ay nagbubunyag ng dahilan para sa maliwanag na pagkaantala na ito. Ipinakikita nito na sa loob ng dalawampung siglong tila pagkabigo, ang plano ng Diyos na palayain ang lahi ay patuloy na sumulong. Ang kanyang plano para sa kasalukuyang panahon

ay ang pagpili mula sa mundo ng sangkatauhan ng isang tao na makakasama ni Kristo sa paggamit ng awtoridad ng kanyang kaharian. Karamihan sa mga ito ay binabanggit ng Kasulatan, na binabalangkas ang mga kalagayan kung saan maaari silang umasa na mabuhay at magharing kasama ni Kristo. Sa madaling sabi, sila ay tinawag na lumakad sa kanyang paraan ng pag-ibig, upang ialay ang kanilang mga buhay gaya ng pag-aalay niya sa kanya, upang patunayan ang kanilang katapatan sa Diyos, sa katotohanan, at sa katuwiran sa pamamagitan ng pagiging “tapat hanggang kamatayan.” - Apocalipsis 2:10

Ang mga karanasan ng mga ito sa sakripisyo at pagdurusa ay naghahanda sa kanila para sa kanilang paghahari sa hinaharap kasama ni Kristo. Sa tulong ng Diyos, ang kanilang bahagi sa banal na plano ay makatutulong sa walang hanggang pagpapala ng lahat ng pamilya sa mundo. Sa loob ng dalawampung siglo, hindi napapansin at hindi kilala ng mundo, ang matatapat na tagasunod na ito ng Guro ay patuloy na pinalalakas ang tulay ng kabutihan at pagmamahal kung saan sa huli ay

magmumula ang kaligtasan ng lahat ng bilanggo ng kamatayan. Bago ang pagliligtas na ito sa buong sangkatauhan, ang tapat na uri ay ibinangon mula sa mga patay sa unang pagkabuhay na mag-uli, upang mabuhay at magharing kasama ni Kristo. Pagkatapos, sa ilalim ng patnubay ni Kristo, ang buong sangkatauhan ay gigisingin mula sa pagtulog ng kamatayan at bibigyan ng pagkakataong mabuhay sa lupa magpakailanman.

Ang Katapusan ng Panahon

Ang kapanahunang ito sa plano ng Diyos, na inilaan para sa pagpili at pagsasanay sa mga taong maghahari kasama ni Kristo sa Panahon ng Milenyo, ay malapit nang matapos. Tunay na tayo ay nabubuhay sa pinakadulo ng panahon; kaya nga ito ang panahon kung kailan dapat nating asahan na makita, at makita, ang kamay ng Diyos na tiyak at tuwirang nahayag sa mga gawain ng mga tao. Ang mga propesiya ng Salita ng Diyos ay nagbabalankas sa mga pangyayari sa kasalukuyang panahon at naghahayag na ang mga ito ay yaong mga kaagad na mauuna sa pagtatatag ng kaharian ni Kristo.

Ang sunud-sunod na kapahamakan na mga pangyayari, simula noong 1914, na nagpatalsik sa mga hari mula sa kanilang mga trono, bumunot sa mga simbahan ng estado, nagwasak sa hindi mabilang na milyong-milyong sangkatauhan sa pamamagitan ng digmaan, taggutom, at salot, lahat ay itinuturo sa Sagradong Salita, at lahat ay nagpapatotoo sa hindi maiiwasang katotohanan na ang Diyos ay hindi na pinipigilan ang kanyang sarili sa paglilitis ng mga kasalanan laban sa mga araw na iyon. at ang mga makasalanang institusyon ay malapit na.

Nakatitiyak na ang pangwakas na kahihinatnan ng kasalukuyang kabagabagan ng mga bansa ay hindi sa mga kamay ng makasarili, makalupang mga pinuno, kundi na ang mundo ng bukas ay pamamahalaan ng kaharian ni Kristo. Nakalulugod din na matanto na sa susunod na libong taon ang mga bansa ay hindi dapat na malupit na sasailalim sa pamatok ng totalitarianismo, o tiwaling anyo ng mga demokratikong pamahalaan.

Ang Matuwid na Hari

Gaya ng nakita na natin, sa loob ng ilang panahon ay namahala ang Diyos sa kaniyang sinaunang bayan ng Israel. Sinasabi sa Kasulatan tungkol sa iba't ibang hari ng Israel na sila ay nakaupo "sa trono ng PANGINOON." (1 Cronica 29:23) Ngunit ang kaayusang iyon ay nagwakas nang mapatalsik sa trono ang huling Judiong hari, si Zedekias. Ipinaliwanag ni Propeta Ezekiel na ito ay mangyayari "hanggang sa dumating siya na siyang may karapatan." (Ezekiel 21:27) Ito ay isang pagtukoy kay Kristo, at ang malinaw na implikasyon ay na ang Diyos ay hindi na muling kakatawanin sa alinmang pamahalaan sa lupa hanggang sa dumating ang panahon na ang kaharian ni Kristo ay maitatag.

Ang pagpapatalsik sa huling haring Judio ay naganap noong 606 B.C., at nagsimula ang mahabang yugto ng panahon kung saan pinahintulutan ng Panginoon ang mga kahariang Gentil na hawakan ang panlipunang tela ng mundo. Ang panahong ito ay inilarawan sa isang hula ni Jesus bilang "mga panahon ng mga Gentil." Sa propesiya na ito ipinaliwanag

ni Jesus na ang "Jerusalem" - isang simbolo ng mga Judio at ang kanilang patakaran - ay "yayapakan" ng mga Gentil hanggang sa "maganap ang mga panahon ng mga Gentil." - Lucas 21:24

Mayroong katibayan sa kasulatan na nagpapakita na ang panahon ng mga Gentil ay isang yugto ng 2520 taon. Ang Babilonya ang una sa mga kapangyarihang Hentil na gumamit ng awtoridad sa panahong ito. Noong mga panahon ng pasimula nito, pinapanaginipan ng Panginoon si Nabucodonosor na nakakita siya ng isang imaheng tulad ng tao, na binigyang-kahulugan ni Daniel na kumakatawan sa banal na pagkakaloob ng awtoridad habang ito ay gagamitin, una ng Babylon, at pagkatapos ay sunud-sunod ng Medo-Persia, Greece at Roma.

Sa makahulang larawang ito, ang Roma ay kinakatawan ng mga binting bakal, at ang nahati na Imperyo ng Roma, gaya ng nakikita sa iba't ibang estado ng Europa bago ang 1914, ay kinakatawan ng mga daliri ng paa ng larawan. Sa pangitain, makikita ang isang bato

na tumama sa imahe sa mga paa nito, na naging sanhi ng pagkahulog nito, at dinidikdik ito hanggang sa maging pulbos. Ipinaliwanag ni Daniel na ang batong ito ay kumakatawan sa kaharian ng Diyos, isang kaharian na sa huli ay pupunuin ang buong mundo.

Ang 2520 taon ng mga panahon ng mga Gentil ay dapat na magwakas noong 1914. Yamang ang makahulang yugtong ito ay nauugnay sa kapuwa mga Judio at mga Gentil bilang mga bansa, ang mga pangyayari mula noong panahong iyon ay dapat magpahiwatig ng pagbabago sa katayuan ng dalawa - at ito nga, ang kaso. Ang mga huling labi ng lumang Imperyo ng Roma ay nawasak - na naging pulbos - habang ang mga Hudyo bilang isang tao ay may pag-aari ng malaking bahagi ng Palestine, at isang bagong estado ng Israel ay nabuo noong 1948. Tayo ay nasa panahon pa rin ng paggiling, ngunit sapat na ang nangyari upang bigyang-katwiran ang paniniwala na ang hindi nakikitang mga puwersa ng ating kasalukuyang Panginoon ay nagsasagawa na ng isang panlipunang impluwensya ng Satan para sirain ang napakalaking impluwensya ng mundo sa lipunan. Ang kaharian ni Kristo, at

ang pagpapala ng buong sangkatauhan ng kapayapaan at buhay.

Kung titingnan mula sa pananaw na ito, ang pagsiklab ng Unang Digmaang Pandaigdig noong 1914 ay bumubuo ng malaking patunay na si Jesu-Kristo, bilang Heneral ni Jehova, ay nagpapasakop sa mga bansa bago sila tinanggap mula sa Ama bilang kaniyang “mana.” (Awit 2:8) Ang nakikita nating nangyayari ay bilang katuparan ng unang bahagi ng Zefanias 3:8. Binabanggit nito ang tungkol sa Panginoon, o Jehova, na bumangon bilang saksi - upang hatulan ang lipunan ng lupa - at sinabi niya, "Ang aking pasya, ay tipunin ang mga bansa, upang tipunin ang mga kaharian, upang ibuhos sa kanila ang aking galit, ang lahat ng ningning ng aking galit." Tinutukoy ng maraming manunulat ng sekular na kasaysayan ang Unang Digmaang Pandaigdig bilang simula ng lahat ng kaguluhang bumalot sa sangkatauhan mula noong panahong iyon, at ang Ikalawang Digmaang Pandaigdig bilang pagpapatuloy ng mga labanan na tumigil sa maikling panahon. Ang lahat ng ito, at higit pa, ay magaganap sa Araw ng poot ng Panginoon, sa “dakilang araw ng Diyos na Makapangyarihan-sa-

lahat” (Apocalipsis 16:14), at bilang resulta, ang buong tela ng sibilisasyon ay humina.

Ang bawat yugto ng “mga huling araw” na kabagabagan sa mga bansa ay may kinalaman sa pagbagsak sa pamamahala ni Satan. Pansinin, halimbawa, ang hula sa Isaias 13:4-6 . “Ang ingay ng karamihan sa mga bundok, gaya ng isang malaking bayan; isang magulo na ingay ng mga kaharian ng mga bansa na nagtitipon: ang Panginoon ng mga hukbo ay nagtitipon ng hukbo ng pakikipagbaka. Makapangyarihan sa lahat.”

Si Apostol Pablo, sa kanyang paglalarawan sa Araw ng Panginoon ay nagsabi na ang "biglang pagkawasak" ay darating "tulad ng pagdaramdam sa isang babaeng nagdadalang-tao." (1 Tesalonica 5:1-3) Ang paghihirap, gaya ng alam natin, ay dumarating sa mga pulikat na may mga yugto ng paghahambing sa pagitan ng mga kirot. Ito ang naging pattern ng mga pangyayari mula noong katapusan ng Panahon ng mga Gentil noong 1914. Inihula ni Pablo na ang mga pulikat na ito ay iuugnay sa mga sigaw ng “kapayapaan at kaligtasan,” at ang hulang ito, gayundin, ay napatunayang napakatumpak.

Bago ang Unang Digmaang Pandaigdig, napakalaking pagsisikap ang ginawa upang maitatag ang pangmatagalang kapayapaan sa daigdig. Ang 1913 ay isang internasyonal na taon ng kapayapaan. Pagkatapos ay dumating ang unang pulikat ng mapanirang problema. Kasunod ng digmaan ay nagkaroon ng karagdagang mga sigaw ng kapayapaan at kaligtasan. Pagkatapos ay dumating ang pangalawang pandaigdigang pakikibaka, na sinundan ng karagdagang mga sigaw ng "Kapayapaan, kapayapaan!" Ang pagkakawatak-watak ay nagpapatuloy, at magpapatuloy, hanggang sa ang banal na interbensyon ay magpakita mismo at magdala ng tunay na kapayapaan sa isang pagod-na-gulo at namamatay na mundo.

Habang ang Diyos ay nakipaglaban para sa kanyang mga tao sa sinaunang larangan ng digmaan ng Megiddo, na nagbibigay sa kanila ng tagumpay kapag ang kanilang pagsunod ay nararapat, ang kanyang diskarte ay hindi palaging pareho. Sa kaso ng tagumpay ni Gideon laban sa mga Midianita, ang diskarte ng Panginoon ay nagresulta sa pagkawasak ng mga kaaway ng Israel sa isa't isa. Sa ibang pagkakataon, ginamit ang kapangyarihang gumagawa ng himala.

Gayon din sa malaking labanan kung saan ang mga kaharian ng mundong ito ay isinantabi bilang paghahanda sa pagtatatag ng kaharian ni Kristo. Ipinahayag ng isang hula na “ang tabak ng bawat tao ay magiging laban sa kaniyang kapatid.” (Ezekiel 38:21) Ang mga kaharian ng sanlibutang ito, sa kanilang pakikipaglaban sa isa't isa, ay gumawa na ng kakila-kilabot na pagkawasak laban sa mga muog ng sibilisasyon, at hindi pa ang wakas.

Maraming bansa ang nagkaisa sa iba't ibang pagsisikap na iligtas ang mundo mula sa higit pang pagkawasak; ngunit, gaya ng inihula ng mga hula, ang mga pagsasamahan na ito ay hindi nakamit ang kanilang layunin. Isinulat ni Isaias, “Isama ninyo ang inyong sarili, O kayong mga tao, at kayo ay madudurog.” (Isaias 8:9, 10) Ang isa pang hula tungkol sa pagtitipon na ito ng mga bansa ay ang Joel 3:1,2. Dito, ang pagkakaisa ng mga bansa ay nauugnay sa punto ng panahon sa muling pagtitipon ng Israel sa kanilang lupang pangako. Ipinahihiwatig nito na magkakaroon ng kontrobersya sa lupain, at na ang Panginoon ay magsusumamo para sa kanyang mga tao at sasalungat sa mga nagsisikap na agawin sa kanila ang kanilang nararapat na mana.

Ang karagdagang mga detalye ng partikular na mga pangyayaring ito ay nakasaad sa hula ng Ezekiel, kabanata 38 at 39. Sa madaling sabi, isinisiwalat ng mga hulang ito na sa wakas ay muling aariin ng Israel ang lupain ng Palestina, na mananahan doon sa isang sukat ng kapayapaan at katiwasayan, kapag mula sa “hilaga” ay lalabas ang mga bansang mananalakay upang “kunin ang samsam.” Inaasahan ng mga mag-aaral ng propesiya na ang mga bansa sa hilaga ng Israel ay magiging kasangkot sa huling pagsulong na ito ng pagsalakay at isang pagtatangka ay gagawin upang wasakin ang Israel, at sakupin ang estratehikong militar na Holy Land.

Sa puntong ito ay ipinakita ng Panginoon sa labas ang kanyang pakikialam. Ang propesiya sa Ezekiel 38:22 ay nagsasaad na pagkatapos ay magsusumamo ang Panginoon laban sa mga kaaway ng Israel “sa pamamagitan ng salot at ng dugo; at papaulanan ko siya, at sa kaniyang mga pulutong, at sa maraming bayan na kasama niya, ng umaapaw na ulan, at malalaking granizo, apoy, at asupre.” Maaaring hindi natin alam kung gaano ito literal na matutupad, ngunit tiyak na sa propesiya na ito

ay inilarawan ang dakilang kasukdulan ng Armagedon - ang dakilang pakikibaka kung saan gagamitin ng Diyos ang kanyang kapangyarihan upang talunin ang mga kaaway ng katuwiran at gawing epektibo ang banal na kaharian para sa pagpapala ng lahat ng pamilya sa lupa.

Alam natin na ito ay totoo, dahil ang propesiya ay naghahayag na bilang resulta ng Banal na pakikialam, ang lahat ng mga bansa - kabilang ang Israel, na pagkatapos ay iniligtas ng Panginoon - ay, sa pamamagitan ng kanyang mahimalang interbensyon, ay mabuksan ang kanilang mga mata upang makita ang kanyang kaluwalhatian. Pagkatapos ay malalaman ng lahat ng mga bansa na mayroong isang Diyos sa langit, na, sa pamamagitan ng kanyang Banal na Kristo, ay namamahala sa mga anak ng tao.

Isang Purong Mensahe

Sa Apocalipsis 16:13, 14, sinasabi sa atin ang tungkol sa “tatlong karumaldumal na espiritu” na magkakaroon ng malakas na impluwensya sa pagtitipon ng mga bansa sa

labanan sa dakilang araw na iyon ng Diyos na Makapangyarihan-sa-lahat. Ang malinis, o Banal na Espiritu ng Bibliya, ay ang Espiritu ng katotohanan habang nakasentro ito sa Ebanghelyo ni Kristo. Ang mga katangian nito ay pag-ibig, kagalakan, kapayapaan, awa, pagtitiyaga, atbp. Ang makahulang mga maruruming espiritu, samakatuwid, ay hayagang di-banal na mga kapangyarihan sa lupa na ang namumunong propaganda ay nakakaimpluwensya sa mga bansa na magtipon, at kung saan sila ay nahihikayat na makipagdigma sa isa't isa hanggang sa kamatayan.

Kasunod ng Armagedon, kapag ang Panginoon ay “sunugin” na ang buong daigdig sa pamamagitan ng “apoy” ng kaniyang “panibugho,” sa gayo’y winasak ang lahat ng iba’t ibang sistema ng kasamaan, “ibabalik niya sa mga tao ang isang dalisay na wika,” o mensahe. Ang mensaheng ito, ang sabi ng propeta, ay magreresulta sa lahat ng pagtawag “sa pangalan ng Panginoon, upang paglingkuran siya nang may iisang pagsang-ayon.” - Zefanias 3:8,9

Ito ang magiging isa sa mga paraan kung saan, sa panahon ng paghahari ni Kristo, ang pag-ibig ay magiging sanhi upang palitan ang pagkamakasarili bilang isang motivating kapangyarihan sa mga gawain ng tao. At sa ilalim ng pangangasiwa ng kahariang iyon ng kabutihan, ang lahat ng sangkatauhan ay makakatagpo ng kasiyahan at kagalakan. Sa katunayan, maging ang mga patay ay bubuhayin upang sila rin ay magtamasa ng nagbibigay-buhay na mga pagpapalang hindi kailanman naibigay ng sinumang mananakop sa kaniyang mga sakop. Maaari at bibigyan sila ni Kristo ng pagkakataong magtamasa ng buhay na walang hanggan sa kapayapaan at kaligayahan.

Sa pamamagitan ng ating pagtitiyak ng banal na kakayahan at layunin na ibalik ang lahat ng nawalan ng buhay sa Armagedon na nakikita natin ang pag-ibig at katarungan ng Diyos sa paraang pinili ng kaniyang karunungan upang ibagsak ang pamamahala ni Satanas sa mga tao. Yaong mga nawalan ng buhay sa malaking pakikibaka na ito, sa pananaw ng Diyos, ay tulog lamang. Ang Kanyang kapangyarihan ang magigising sa

kanila sa umaga ng bagong araw. Magkakaroon sila ng pagkakataong makita ang huling resulta ng dakilang pakikibaka kung saan sila nagdusa; at walang pag-aalinlangan na karamihan sa kanila ay malugod na susumpa ng katapatan sa Hari ng mga Hari, at Panginoon ng mga Panginoon, na kung gayon ay magiging kinikilalang soberano ng buong lupa. - Apocalipsis 19:16; Awit 72:1-4

Ang karanasan sa kasalanan at kamatayan sa buong panahon ay naging isang pagsubok, at lalo na ngayon, nang, dahil sa pagkamakasariili ng tao, mayroong pandaigdig na “kabagabagan ng mga bansa, na may kalituhan.” (Lucas 21:25) Ang mga aral na matututuhan mula rito ay magiging napakahalaga, lalo na sa pagpapahalaga nito sa pagpapala ng buhay na ibibigay sa mga tao sa loob ng isang libong taon ng paghahari ni Kristo.

Sa pamamagitan ng karanasang ito, malalaman ng lahat ng sangkatauhan ang kakila-kilabot na mga resulta ng pagsuway sa banal na batas. Sa kabaligtaran, kapag ang mga pagpapala ng kaharian ay nahuhulog sa

kanila ay matututo sila ng banal na kabutihan, at ang kanilang taos-pusong tugon ay, “Narito, ito ang ating Diyos; tayo ay naghintay sa kanya, ... tayo ay magagalak at magagalak sa kanyang pagliligtas.” - Isaias 25:6-9

Sa loob ng isang libong taon ay maghahari ang kahariang iyon. Ang mga impluwensya nito ng kagalakan at kapayapaan at pag-ibig at buhay ay palawakin niya sa bawat sulok at sulok ng mundo. Ang kapangyarihan nito sa pagpapagaling ay mawawalan ng laman sa bawat kama ng ospital. Ang nagbibigay-buhay nitong enerhiya ay aabot pababa sa bawat libingan. Ang lahat ng bulag na mata ay madidilat, at ang lahat ng bingi ay mabubuksan. - Isaias 35

Hindi na papayagan si Satanas na linlangin o iligaw ang mga tao. Ni ang kanyang paghahari ng pagkamakasarili at pagkapoot ay hindi pahihintulutan pa na sirain ang kapayapaan at kaligayahan ng mga tao at mga bansa. Bilang resulta ng programang pang-edukasyon ng kaharian ni Kristo, matututunan ng mundo ang mga pakinabang ng pagmamahal at awa kaysa sa pagkamakasarili

at poot. Sa halip na i-secure ang lahat ng kanilang makakaya para sa kanilang sarili, malalaman ng mga tao na ang tunay na sikreto ng malalim at pangmatagalang kagalakan ay sa paggawa ng lahat ng kanilang makakaya para sa iba.

Ang pangako ng Diyos kay Abraham na pagpapalain ang lahat ng pamilya sa mundo sa pamamagitan ng kanyang binhi ay saka niya tinupad. Gaya ng nakita natin, si Kristo at ang kanyang simbahan, sa makalangit na yugto ng kaharian, ang magiging ipinangakong binhing ito, at sila ang magiging daluyan ng nagbibigay-buhay na mga pagpapala sa lahat ng naibalik na lahi ng sangkatauhan. - Galacia 3:29

Ang lahat ng pamilya sa lupa na nabuhay noong panahon ni Abraham, at noon, ay patay na ngayon. Ang lahat ng mga pamilya sa mundo na nabuhay mula noon, ngayon ay patay na o namamatay. Ang patuloy na tumataas na bilang ng kamatayan sa isang mundong nabaliw sa pagkamakasari ay nag-uwi sa atin nang may tumataas na puwersa ng malaking pangangailangan para sa banal

na interbensyon, at maaari tayong magalak na ito ay malapit na. Ang katotohanan na ang lahat ng ipinangako ng Diyos na pagpapalain ay alinman sa patay o namamatay sa anumang paraan ay nagpapawalang-bisa sa kanyang mga pangako, dahil nakakatiyak tayo na ang kanyang kapangyarihan ay magagawa at magpapanumbalik ng buhay: sapagkat ang lahat ng nasa kanilang libingan ay makakarinig ng tinig ng Anak ng tao at lalabas. - Juan 5:28,29

Wishful thinking lang ba ito? Hindi, katotohanan, ito ang ipinangako ng Diyos at Lumikha ng sansinukob! Ito ang maghahayag sa masa ng sangkatauhan na hindi sila nilikha para lamang magdusa at mamatay. Ipapakita nito na ang Diyos, na ang makapangyarihang kapangyarihan at karunungan ay nahahayag sa lahat ng nilalang, ay minahal sila, at ginamit ang kaniyang kapangyarihan upang tiyakin ang matagumpay na pagsasakatuparan ng kaniyang layunin sa kanilang paglalang.

Sa pagtatapos ng isang libong taong paghahari ni Kristo, si Satanas - ang pasimuno ng lahat ng kasamaan - ay pupuksain. Yaong

mga kusang magpapatuloy sa paglilingkod sa kaniya ay pupuksain din sa “ikalawang kamatayan.” Bagaman hindi mabilang na bilyun-bilyon ang namatay bilang resulta ng inagaw na pamamahala ni Satanas sa sangkatauhan, siya ay nasa listahan ng mga nasawi dulot ng paghahari ni Kristo. - Apocalipsis 20:10,14

At hindi lamang si Satanas, kundi ang lahat ng kasamaan ay matatalo na siyang bumubuo sa kanyang stock-in-trade ng mga mapanlinlang at malisyosong pamamaraan kung saan niya dinaya at inalipin ang nahulog na lahi. Ang sakit at sakit at kalungkutan ay mawawasak. At ang kamatayan mismo ay mamamatay. - Apocalipsis 21:4

Ang lahat ng ito ay dahil ang pamamagitan ng Diyos ay magpapabagsak sa pamamahala ni Satanas, “ang matandang serpiyenteng iyon,” na nag-udyok sa ating unang mga magulang na labagin ang banal na kautusan at dinala sa kanilang sarili at sa kanilang mga supling ang parusang kamatayan. Isa sa magagandang simbolismo na ibinigay sa atin sa Aklat ng Pahayag upang ilarawan ang banal

na interbensyon upang iligtas ang sangkatauhan mula sa kamatayan ay ang "banal na lungsod" na bumababa mula sa Diyos mula sa langit. - Apocalipsis 21:2

Sa Bibliya, ang isang lungsod ay kumakatawan sa isang pamahalaan, at ang banal na lungsod ay isang matuwid na pamahalaan. Ngunit hindi ito nagmula sa tao. Ito ay hindi isang gobyernong gawa ng tao. Ito ay nagmumula sa Diyos, mula sa langit, at itinatag sa lupa. Sa naunang bahagi ng Aklat ng Apocalipsis, tinawag ang pansin sa isang napakadi-banal na lungsod na tinatawag na "Babylon." Sa loob ng ilang panahon ay namuno ito sa mga hari sa lupa.

Kaugnay ng "patutot" na lungsod na ito ay isang simbolikong "hayop" - isa pang simbolo ng hindi banal na pamamahala. Mayroong labanan sa pagitan ng hayop at ng kordero - si Kristo. Ang hayop, kasama ang hindi banal na lungsod ng Babilonya, ay nawasak.

Sa gayon ang daan ay inihanda para sa banal na lungsod, kung saan ang Kordero, kasama ang kanyang nobya, ay namamahala

sa mga bansa. Ang bagong pamamahalang ito ay mangangahulugan na ang Diyos ay tunay na kinakatawan sa lupa. Sa pagpapaliwanag sa puntong ito, sinabi ng Tagapaghayag, “Narinig ko ang isang malakas na tinig mula sa langit na nagsasabi, Narito, ang tabernakulo ng Diyos ay kasama ng mga tao, at siya ay mananahan sa kanila, at sila ay magiging kanyang mga tao, at ang Diyos mismo ay sasa kanila, at magiging kanilang Diyos. - Apocalipsis 21:3

Nang, dahil sa kasalanan, inalis ng Diyos ang kanyang pabor sa sangkatauhan, nagsimulang mamatay ang mga tao. Isinulat ni David, “Nasa kanyang pabor ang buhay.” (Awit 30:5) Kapag ang Diyos ay muling “makipag-tabernakulo” sa mga tao, kapag ang kaniyang pagsang-ayon ay nahayag sa kanila sa pamamagitan ng mga ahensya ng kaharian ni Kristo, ang banal na lunsod, ang isa sa mga pinagpalang resulta ay ang pagkapuksa ng kamatayan. Isinulat ni Pablo na si Kristo ay maghahari hanggang ang lahat ng mga kaaway ay mailagay sa ilalim ng kanyang mga paa, at na ang huling kaaway na pupuksain ay kamatayan. (1 Corinto 15:25, 26) Ang

parehong pinagpalang kaisipang ito ay idiniin ng tagapaghayag. Sa pagpapaliwanag ng mga resulta ng ibinalik na paglingap ng Diyos sa mga tao, gaya ng ipinakita sa banal na lunsod na kumokontrol sa mga gawain ng mga tao, isinulat niya: “Papahirin ng Diyos ang lahat ng luha sa kanilang mga mata, at hindi na magkakaroon ng kamatayan, o ng dalamhati, o ng pagtangis, o ng kirot pa man: sapagka't ang mga dating bagay ay lumipas na sa akin, At siya na nakaupo sa luklukan ay nagsabi, At siya na naupo sa aking luklukan. sapagkat ang mga salitang ito ay totoo at tapat.” - Apocalipsis 21:4,5

Purihin ang Diyos para sa katiyakang ito ng huling pagtatagumpay ng katuwiran laban sa kasalanan at kamatayan! Kapag napagtanto natin na ang kaharian na magpapakita ng tagumpay ni Kristo ay napakalapit na, hindi natin kailangang magulat sa pag-iisip ng pandaigdigang pakikibaka sa Armagedon na magiging sanhi ng pagbagsak sa huling mga labi ng pamamahala ni Satanas. Alam nating kailangan ito upang ang mga tao ay magkaroon ng ganap at walang hadlang na pagkakataon na tanggapin ang pamamahala ni

Kristo. Tunay nga, dapat tayong manalangin ngayon nang may mas matinding sigasig kaysa dati, “Dumating nawa ang iyong kaharian. Mangyari ang iyong kalooban sa lupa, gaya ng sa langit.” - Mateo 6:10